

¡LLUNA DE MEL!

Comedia en un acte y en vers

ORIGINAL

DE

Antou Mirabent y Modest Mestres

Estrenada ab extraordinari éxit en lo TEATRO CATALA
instalat en lo TEATRO NOVETATS, la nit del 30 de Janer de 1891

UNA PESSETA

LIBRERÍA DE I. LOPEZ BERNAGOSI

Rambla del mitx, n.º 20

BARCELONA

1891.

¡Lluna de mel!

Comedia en un acte y en vers

ORIGINAL

DE

Anton Mirabent y Modest Mestres

Estrenada ab extraordinari èxit en lo TEATRO CATALÁ
* instalat en lo TEATRO NOUETATS, la nit del 30 de Janer de 1891 *

BARCELONA
IMPRENTA D' AMAT, MARTÍNEZ Y COMP.^a
Passatge Banys, Lletres K, L.

1891

AL DISTINGIT PRIMER ACTOR

Y

BENVOLGUT AMICH

D. HERMENEGILDO GOULA

La persona mes indicada per la dedicatoria d' aquesta senzilla joguina es vosté; ja que per vosté l' escriguerem, deventl'hi per lo tant l' existencia d' ella.

Mes tart vá acullirla ab benevolencia y la feu creixer. ¿Qué donchs poder fèr ménos, si ja per deber l'hi pertany aquest dret?

Si com no dubtém nos fá la distinció d' acceptarla, l'hi quedarán eternament agrahts sos afectissims

Anton Mirabent y Modest Mestres

NOTA.—Completament satisfets dels artistas Senyoras **Palá** y **Parreño** y Srs. **Goula** y **Fuentes**, per l' interés ab que han prés aquesta obreta, debém fer constar lo nostre agrahtment ja que gracias á ells, ha tingut un éxit tant verdader.

Los Autores.

REPARTIMENT

Personatjes

Actors

D. ^a CONXA.. . . .	D. ^a Concepció Palá.
CLARETA.	» Carme Parreño.
CAMILO.	D. Hermenegildo Goula
AMBRÓS.	» Frederich Fuentes.

Época: la present.

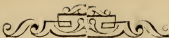
Aquesta obra es propietat dels autors y ningú, sens son permís, podrá traduhirla, representarla ni reimprimirla.

D. Joan Molas y Casas es l'únic encarregat de administrarla y concedir tota classe de drets y ab ell deurán enténdrers tots los teatros y societats particulars que vulgan representarla.

Queda fet lo dipòsit que marca la lley.

ACTE ÚNICH

L'escena representa una sala lucosament amoblada; cadires, sofà, una taula ministre, cortinatjes, alfombra, etc., etc., etc. Porta al foro y una á cada costat.

ESCENA PRIMERA

CAMILO, D.ª CONXA Y CLARA.

Camilo á un costat sentat al devant de la taula llegint alguna carta, y D.ª Conxa y Claretta al altre costat conversant.

- CON. Vaja, aixó sembla impossible, deu días que sou casats y aquesta correspondencia que no't deixi sossegar (turbat)
- CAM. Son d'amichs que'm felicitan aquet nou cambi d'estat.
- CON. Pero lo que á mi m'estranya y no'm puch treurer del cap, es que ni una'ns en llegeixis.
- CAM. (Y que no ho faré pas may) Com no tenen importancia ni menos ne faig cap cás... Pero si tant ho desitjan...
- CLA. No, home, no, deixa'ho está. Vamos, mamá, no'l distreguis que no ho veus que está amohinat.
- CON. Fugiu, vaya uns amohinos.
- CAM. Pero si aixó al cap de vall son sols felicitacions.
- CLA. Bé, vamos anem, mamá deixat d'aquestas manías. (A Claretta)
- CON. Los homes son tots iguals y á la curta ó á la llarga...
- CLA. No diguis mes disbarats. Pensar aixó d'en Camilo que sempre ha estat tan formal durant nostres relacions.

- CON. Pero un cop ja son casats
no fan cap cas de la dona
y ja no volen sé esclaus.
- CLA. Aném, prou: deixem'ho correr.
- CON. Sí, val mes deixar'ho está.
(Jo remouré cel y terra
fins qu'aquet misteri gran
d'aquesta correspondencia
lo tingui á las mevas mans).
- CLA. Mamá, que hem d'aná á vestirnos.
- CAM. ¿Qué sortiu?
- CLA. No; que no ho sabs
qu'avuy es día de rebrer?
- CAM. Te rahó, que som dimars.
- CON. ¿Y tú, qué surts?
- CAM. D'aquí á un rato.
- CON. Vaja, donchs, fins á mes tart.
No't cásnis ab la lectura. (*Ab sorna*)
- CAM. No hi ha por.
- CLA. Vamos, mamá.
(*S'en van al cuarto, dreta del espectador*)

ESCERA II.

CAMILO á son temps CONXA y AMBRÓS.

- CAM. Aixó no pot quedá aixis
vull posar ordres severas,
perqué de totas maneras
estich en un compromís.
No vull passá mes fatichs
per 'questas cartas ditxosas,
perqué al cap de vall son cosas
y brometas dels amichs.
Si la sogra m' atrapava
tan sols una carta sola,
no 'm faltaria tabola;
segú que m' esgarrapava.
Perque, la vritat, ni ha un feix
de llegirlas solsament;
totas d' escrit diferent
pero diuhen lo mateix.
«Noy, no guanyarás per sustos (*Llegint*)
ni may sabrás lo qu' es bó;
la sogra será un lleó;
la sogra 't dará disgustos.
Fins crech que no 's pot descriurer
lo qu' ella patí 't farà;
la sogra 't farà plorá
pensant molts cops ferte riure.

Si alló qu' ella vol no logra,
veurás com te desesperas.
Val molt mes viurer entre fieras,
que no pas está ab la sogra».
¡Eh! que tal, si ella llegía
aquets requiebros tan bons
me buscaría rahons
casi bé tot lo sant día.
L' hi sobraría la rahó
dat cas, que s' exasperés.
¿Qu' es crehuen que no hi ha mes?
Aixó de dirli lleó.
No sé qu' en tenen que dir
de las sogras. ¿Vejam? ¿Qué?
Si en lo mon ne he trovat ré
com ellas, que fes per mi.
Sempre guerra en gran manera
tothom sempre 'ls está á sobre,
y no 'n trovan cap que, pobra,
no siga com una fiera.
Després qu' han de sufrir tant
y reban á mils los sustos,
paraulotas y disgustos,
tots las están criticant.
¿Vejam, qui mes ho faría
lo que fan ellas? Ningú.
No es pas que siga tot hú.
Si may tenen alegría.
Si 'l promés hi triga á aná
y la noya está embutida
vés qui ho paga desseguida;
donchs ella ho té de pagá.
Te de sufrir mala cara
de sa filla, y á mes després
si 's baralla ab lo promés
descomparteixels encara.
Si d' está d' humor els toca,
ella te de fé 'l cap viu,
y durant aquell, xiu, xiu,
s' ha de fé un punt á la boca.
Y al sentir d' amor las provas
que algún cop un d' ells se dona,
¡pobreta! no se 'n adona
que serveix de penjarrobas.
Molts cops fá 'l menjá cremat
perque deixá'ls no convé,
ó sens sapigué el perquè
se l' hi agafa l' estofat;
allavors té dugas penas,
pe 'l menjá y l' esclavitut;
n' obstant y aixó ja es sabut
reganys y crits de mil menas.

Acabat per mes desditxa
sufreix, consúmat y calla
y si tens son, donchs badalla,
repassa roba ó fés mitxa.
Y al final de tanta bulla,
trenca 'l fil, punts escapats
y ab los ulls de son, pesats
no pot enfilá l' agulla.
Sempre ha de fer centinella,
no pot deixarlos de vista,
y seguint sempre la pista
de las mans, tant d' ell com d' ella.
¿Van á paseig? Ja se sab,
ella sempre va darrera
com los gossets, de manera
que tot es un mal de cap.
¿Qué volen aná al café?
Tant si 'n te ganas com nó,
ha de seguí, ó sinó
diuhen que fa un mal papé.
Ella li convé sortí;
l' hi diuhen que no, ab finura;
y es clá s' ha de fé una untura
d'ungüent de *estácam aquí*
Un día plou; hi ha molt fanch
y 's mulla, donchs si s'enutxa
l'hi diuhen, qu'aquella dutxa
l'hi rebaixará la sanch.
L'hi privan d'aná á fé 'ls llits
á l'hora qu'ella voldria;
y 'ls promesos d'avuy día
's crehuen qu'es mama 'ls dits,
perque ab cinisme sens preu
moltas vegadas l'hi fan,
refiats d'aquell refrán,
Qui mes mira menos veu.
Ara uná estreta de má,
una miradeta plena
d'amor, un cop á la esquena
y altras ximpleras que hi há.
Vaja, si 'ls haig de ser franch
per mí no es cosa perfecta,
aixó 'ls fá 'l mateix efecte
com un pegat en un banch.
Ximplerts, no sé com á trossos
no 'ls té de caurer la cara,
perqué cap dels dos repara
que fá bastant los ulls grossos.
Es clá se li fon lo greix
y fá la muda, la sorda,
perque allavors se recorda
que també feya 'l mateix.

Y aixó la fá consumir
y aixó la fá mal estar,
no la deixa sossegar
y á las nits no pot dormir.
Per fi 'l patí se 'ls acaba
un cop fet lo casament;
més del passat sufriment
casi no poden dir faba.
¿Y encara ab tant poch decoro
ningú 'ls hi té compassió?
Ellas tenen la rahó...
La rahó 's dona ab un moro.
Ja son de planya ¡Pobretas!
¿Quin es lo premi que trovan
al cap de vall? Rés, que 'ls roban
las sevas tendras filletas.
Ja 'ls dich jo que 's un trevall
y s'ho han de pendre ab catxassa;
ja tenen sort que no 'ls passa
aixó, de dents en avall,
ó sino, primas com ciris
se tornarían, qu'es cas.
Passa un ximple, tira 'l llás
á sas fillas y 'ls martiris
ellas sols han de passá,
sufreixen crits y barallas,
y dissimula y fes riallas
y feste farts de plorá.
Si tothom rabia 'ls hi té,
donchs jo á n'ells guerra sens treva.
(Per ço si'm compran la méva
l' ha dono per cap diné).

- CON. *(Toca 'l timbre).*
(Del quarto)
(¿Qué voldrá?)
- AMB. *(Desde la porta)*
Mana senyó.
- CON. *(Del quarto)*
(Jo haig de sentir lo que digui).
- CAM. Escolta.
(Ambrós entra).
- CON. *(Del quarto).*
(Segons que sigui
te de veurer qui soch jo)
- CAM. Lo que 't digui ten present
Tota la correspondencia,
no m'ha l'entris en presencia
de las senyoras.
- AMB. Corrent.
CON. *(Del quarto).*
(¡Ah! pillo).
- CAM. ¿Ho has entés be?

AMB. Si senyó.

CON. (Mes no't valdrá) *(Del quarto).*
(Se 'n va.)

CAM. Ara desem aixó allá
que 's lo milló que puch fé
(*Recull las cartas, las amaga en un calaix de la
taula y s'en vá al quarto esquerra de es-
pectador*).

ESCENA III.

AMBRÓS D.ª CONXA (à son temps).

AMB. Qu' es estrany! no'ns hi fiquém
ell sabrá per què m'ho diu;
es alló, deixém cremá
lo que no 's cogui per mí.
Aném á lo que interessa
ja que solet aquí estich,
y mirém lo que m' envía.
dintre d'aquet sobre escrit,
(*Se 'l treu de la butxaca*)
la que 'm té robat lo cor
y per la que jo sols visch.
¡Ay! quin trip trap me fá 'l cor
y fins com me crema 'ls dits
aquesta carta preciosa,
pensant que la tinch d'obrir.
Fará cosa de tres anys,
ara á l'entrada d'istiu,
que en un ball d'aquets de tarde,
que jo anava molt sovint,
vaig coneixe una xicota
que 'm va agradá ab tant desitj,
que solsament de mirarla
me vaig sentí 'l cor ferit.
Jo no pensava rés mes
sinó ab aquell serafí,
y anantla á treure á ballá,
l'hi vaig esplicá 'ls meus fins
de volguerme casá ab ella,
contant ab ferla felis.
Desseguit vam quedá entesos
y d'aquet modo vivim
entre cartas, entrevistas
y altrás cosas per l'istil.
Temps enrera, quant servía
á cása 'l Senyó Rosich
ván atraparme una carta

- y vaig ésser despedit;
ab aixó haig d'aná 'b cuidado
per qué no 'm torni á succehir;
- CON. *(Del quarto).*
(Ola, carta per'en Camilo
jo sabré aquet embolich)
- AMB. Segú que 'm dona 'l retrato
que tant demanat l'hi tinch,
en pago del meu que té,
já fá uns cinch mesos ó sis.
Nada, donchs, surtim de duptes.
- (Va per obrir la carta, pero Donya Conxa, l'hi vá
per darrera de puntetas y l'hi pren).*
- CON. Grandíssim, porta aixó aquí.
- AMB. *(Espantat).*
¡Eh! ¿qué 's aixó? ¡Ay! senyora
- CON. Vaja, veig que vas seguint
Tot lo que 'l senyó Camilo
fa poch aquí t'ha advertit.
- AMB. Pero...
- CON. Súrtem del devant.
- AMB. Si aquesta carta es per mí.
- CON., Jo he sentit totas las órdres
que t'han dat, y sent aixís
á n' á mí tú no m'enganyas
- AMB. *(Jo si qu'estich ben guarmit).*
Adios, ja 'm despatxarán)
L'hi prometo que...
- CON. Ja't dich
que t'en vaigis, ó sinó
te despatxo, per pillín
(Ambrós se'n vá)

ESCENA IV

D.ª CONXA sola.

- CON. Mireus lo cara groixuda
quinas cartas que l'hi envian;
ni quan son casats, cambian
aquesta afició tossuda,
Vés qui ho tenia de di.
(Llegint lo sobre).
«A mi estimado.» Está clá.
No, ja 'm feyas combregá
ben hé ab rodas de molí.
Ja caldrá que Deu l'ampari *(Obrint lo sobre)*
si'ns ha pintat la cigonya.
Miréus la poca vergonya,
quin tipo mes ordinari.

Vejam que diu lo papé
en que acompanya 'l retrato.
Si d'aquet fet jo no 'l mato...
no sé 'l qu' arribaré á fer.

«Mi muy estimado amigo
aquí el retrato te envío,
y en tu palabra confío
que te casarás conmigo.»

(Llegint).

Grandíssim desvergonyit
fins per solté 's fá passá.
Deu dias que 's va casá
y hasta la dona ha aburrit.

«Es tan póco el que te veo
y teniendo hoy que salir,
te esperaré para ir

(Llegint).

solo un ratito á paseo.»
Sembla que no 't fará mal
donchs aquesta passejada.

«Te espero en la misma entrada (Llegint).
que está frente al Hospital.

A las nueve allí estarás
si es que no estás ocupado.
Adios, pues, mi bien amado
creo que no faltarás.»

La vritat, jo may m'enganyo
quant noto algun trapitxeo.

No tindrás tu mal *paseo*
perque avuy crech que t'escanyo.

ESCENA V.

D.ª CONXA CLARETA.

CON. Clareta. (Cridant).

CLA. (Surtint). ¿Me crida mamá?

CON. Sí, filla.

CLA. ¿Qué té? ¿Qué passa?

CON. No rés, sino que vull darte
noticias que no esperavas
y que no 'm venen de nou

CLA. ¿Y aixó?

CON. Un asunto grave
que acabo de descubrir

CLA. ¡Ay! mamá 'm fás está ab ánsia (Espantada)

CON. Filla meva, has de saber
que 'l teu Camilo t'enganya.

CLA. Mamá, per la mort de Déu
no diguis cosas estranyas.

CON. No t'enganyo, nó, Clareta
tinch aquí provas palpables.

- que 'l teu marit es un tuno
d'aquells que la saben llarga
- CLA. Però mamá... *(Dantli la carta)*
CON. Té, llegeix,
y veurás tota la trama
d'aquesta correspondencia
que de nosaltres amaga.
Ab aixó ja ho veus filleta
de quin modo 't du enganyada.
Ja veus quin cás fá de tú.
Ja ho veus si n'es de canalla.
- CLA. Sembla impossible aixó d'ell, *(Trista)*
CON. Filla, aquell que no la fá
es perquè no pot. *(Trista)*
- CLA. L'infame
després que l'estimo tant,
y m'ha dit deu mil vegadas
lo mateix, portarse aixís
- CON. Lo qu'es aquesta no pasáa
CLA. ¿Qué vols dir?
CON. Que hem de venjarnos,
qu' ha de sapigué ab qui tracta.
Si s'ha cregut que som débils
perque som donas, s'enganya
CLA. ¿Y qué vols fer?
CON. Mira, vesten,
déixam sola y aquí ab calma
miraré de trová un medi
per ferli courer la llaga.
- CLA. Però mamá...
CON. Deixem fer.
Tú, si filla qu' ets de plányer;
pero éll...
- CLA. *(Plorant).*
Ves que l'hi he fet
perque m'enganyi
- CON. Vés, calla.
(Acompaña á Claretta al quarto, dreta del espectador).

ESCENA VI.

D.ª CONXA, AMBRÓS (á son temps).

- CON. *(Sola)*
Es precis escarmentarlo
y fero jo pe'l meu compte,
perqué, ó sinó aquella tonta
es capás de perdonarlo.

- Convé que 'l tal escarment
l'hi ocasioni un fort disgust. (*Pensant*).
¿Y si l'hi dés celos? Just.
es lo milló pensament.
Lo que fá no 's pot permètre. (*Pensant*).
Pero necessito á algú. (*De repent*).
Calla, l' Ambrós, de segú
que no l' hi coneix la lletra.
Aquet me podrá servi
per l' objecte que 'm proposo. (*Contenta*).
Me costa, més quant m' hi poso
sempre trovo algún camí
(*Del foro*).
Ambrós. Pensém un motiu.
AMB (*Surtint*)
(Vaja, haurá vist qu' alló es meu)
CON. Vina aquí á la taula. Seu.
(*Ambrós ho fá*).
Té ploma y papé y escriu. (*donantli*).
AMB. ¿Qu' escrigui?
CON. Jo dictaré
y aixins pot sé 'ns entendrém
¿Ja estàs á punt? Comensém.
AMB. (*Mes parat, apart*).
(Vejam qu' es lo que vol fer).
CON. (*Dictant y Ambrós escriu*)
«Bella Clara: delirante
por tu amor desearía
saber si tu todavía,
en amarme eres constante.
Pero si llego á advertir
que falte tu amor villano,
el sepulcro por mi mano
juro á Dios que me he de abrir».
AMB. (*Parat*).
(Renoy qu' es fort, veig que 'n sab).
CON. (Sembla que ja n' hi haurá prou).
AMB. (Pero aixó per mi no 's nou;
no ha sortit pas del seu cap).
CON. Firma'ho. (Ja 'l tinch á la gábia).
AMB. (*Més parat*).
Ab la meva firma?
CON. Nó,
pos' hi Lluís, qu' es nom bufó...
(y aixis l' hi fará mes rábia)
(*Ambrós firma*)
Dom.
AMB. (*dantli*)
(Se 'l mateix que sabía.
Val més que ho deixém está
ella sabrà perquè ho fá).
CON. Bueno, vés.

- CAM. (Més parat) (rient)
Que está de broma
mamá, pero que l' hi pássa.
- CON. (enfadada)
Es dir que encara t' en rius?
- CAM. Si 'm diu tots aquest motius.
- CON. Quin cinisme aixó ja es mássa.
- CAM. (Que s' ha tocát del bolet
la méva sogra?)
- CON. (L' infame).
Ja he trovat tota la trama,
t' he descobert lo secrét
d' aquesta correspondencia
que de nosaltras amagas
y he vist de quin modo pagas
la nostra benevolencia
de no ferte 'n llegi cap.
- CAM. (¡Quin bunyol!) Es á dir qué...
- CON. Si senyó, sí, tot ho sé.
- CAM. (Ja estich frésch si tot ho sab).
Aixó 's que m' hauré deixat
alguna carta aqui sobre
y me l' ha atrapat. ¡Ay pobra!
qui aguanta la tempestat
que m' espera).
- CON. Donchs ja ho veus
y que no hi ha cap disculpa.
- CAM. Pero si no hi tinch cap culpa
jó ab aixó.
- CON. ¿Tú aixis ho creus?
- CAM. Es clá si me l' has escrihent
que hi puch ferhi.
- CON. ¡Com s' entent!
- CAM. Son brometas solsament
tot lo que las cartas dihen.
- CON. Es broma qu' es molt pesada
fins per la pobra Clareta.
¿Que 's lo que t' ha fet? Pobreta
per portarla aixi enganyada.
Deú días de matrimoni
y ser ja tan poch formal.
- CAM. ¿Jo 't flich, aixó l' hi fá mal (admirat).
á la Clara?
- CON. ¡Ay! Sant Antoni, (Fora de si)
aquest home 'm vol matá.
- CAM. Y moris vés que m' explica. (cremat)
- CON. Mireus encara 'm-replica
tant culpable qu' aixó 'l fá.
¿Culpable de qué?
- CAM. ¿No acabas
de confesá que 's vritat
lo de las cartas?

- CAM. Carat,
clar que si.
- CON. ¿Y encara alabas,
teni aquet comportament.
confessant la teva falta?
- CAM. (*Enfadat*).
Quina falta, ja m' exalta...
que no tinch coneixement
per comprendre que á n' á mi
no m' hi va rés. (*Admirada*).
- CON. ¡Com que no!...
L' honor la reputació,
creus que rés han de sufrir?
- CAM. (Vaja n' hi deu faltá un bull
y per cert que no 'm fa gracia).
- CON. (*Ab regany*).
Serás la nostra desgracia.
Calavera.
- CAM. (Quin embull).
Té de sapigué mamá, (*Ab dignitat*)
qu' aixó no 's sols insultarme
sinó hasta rebaixarme.
Fassi 'l favor de callá.
Totas las cartas que rebo
son un xich fortas, però
fins crech que tingan rahó.
- CON. (*Fora de si*).
Rahó. ¿De qué? Jo 'm sublevo.
- CAM. Y si continúa més (*Resolut*).
fent que 'm posi al punt de dalt,
jo seré qui 'n dirá mal
de las sogras ¿Ho te entés?
- CON. (*Ab sorna*).
¿Es á dir qu' aquets amichs
que tu dius que 't felicitan
sense mirar si 'ns irritan,
y per darnos mes fatichs,
encara t' escriuhen mal
de mi, que no 'ls he fet ré?
- CAM. No ho diuhen pás per vosté,
ells párlan en general.
Y callém, qu' estich cansat
de sentir tanta bestiesa;
ó sinó n' hi faig promesa
de que faré un disbarat.
- CON. ¿Encara vols la rahó?
- CAM. (*Fort*)
Prou, y no 'm vingui ab més maulas.
- CON. (*Grave*).
Permetim, quatre paraulas
y acabarèm la cuestió.
Com á mare donchs l' hi mano.

que no pensi ab la Claret
may més, y d' aquesta feta (marcat)
lo divorci l' hi demano.

CAM. (Exasperat).

S' ha acabat y per lo tant
vull provas de lo que diu,
perqué jo no he dat motiu
de tot lo que está passant
y acabém já, aquet relato.

CON. ¿Provas vol? Aquí las té,
(Se treu equivocadament la carta que ha fet es-
criurer á l' Ambros y l' hi tira per la cara).
y confonguis. Passi' ho bé.

(Se 'n va al quarto dreta).

CAM. (Agafant una cadira).

Si no surt, crech que la mato.

ESCENA VIII

CAMILO

CAM. (Recullint la carta).

Sembla que no pugui sér,
quina dona; es una fiera;
oh y lo que més m' exaspera,
es que no hi fet lo perquè.

(Mirant la carta).

¡Ah! la prova, no puch creurer
que 'm passi tot lo que 'm passa.
Camilo, prent' ho ab catxasa,
llegim y així ho podré veurer

(l' obra y llegeix).

«Bella Clara: delirante
por tu amor, desearía
saber si tu todavía
en amarme eres constante.
Pero si llego á advertir
que falte tu amor villano,
el sepulcro por mi mano
juro á Dios que me he de abrir».

(no sabent lo que li passa).

¡Ay Déu meu! ja veig lo qu' es...
la dona m' enganya á mi.

¡Recristo! si al cap y al fi
soch jo 'l que porto 'ls neulés.

Y encara aquella pantera
lo divorci 'm demanava,
com si fós jo qui faltava,
sent ella. ¡Gran trapassera!
Si qu' estaria honich.

Tinch de veurer qui es aquet
qu' aixis m' usurpa 'l meu dret
Segú que deu ser un amich
(*Mirant la firma*).

¿Lluis? No se qui por ser.
Pero 'm puch equivocá, (*ficsantsi*).
ó jó coneixo la má
qu'ha escrit en aquet paper.

No, ja sería graciós (*Pensant*).

que conegués lo culpable
¡Ah! ja 'l tinch, el miserable. (*Resolut*).

Aixó es escrit de l' Ambrós.
Calma, no 'ns precipitém (*Pausa*).

busquém las notas del día
(*las busca dintre lo pupitre*).

qu' ell fá. Pr' aquí las tenía
Ja 'n tinch una, comprobém.
Exacte, pero lo estrany (*Ho fá*).

es qu' aquí 's firmi Lluis.
(*després de pensar*)

Aixis no hi ha compromís
y sostenen be l' engany.
Y per portarho mes bé
perqué un hom no se n' adoni,
s' hi ha ficat aquell dimoni
de sogra, fent de carté.
Pensar l' intent no 'm fa goig
d' aquesta fiera malvada.

Veyám, perquè me l' ha dada...

Jo crech que 'm tornaré boig.

Que no hõ veyá per ventura
que dántmela, aquet pastel
descubría sens recel

Oh, y que no es lo qu' es figura

perqué me l' han de pagá.

Prudencia, pensem primé. (*Pausa curta*).

Just á l' Ambrós cridaré (*Resolt*).

y l' hi faré confessá.

(*Toca 'l timbre*).

ESCENA IX.

CAMILO, AMBRÓS

AMB. Me cridava? (*De la porta*)

CAM. Vina aquí
qu' havem de parlá un xiquet.
(*Ambrós entra*).

(Tinguem táctica, qu' aquet
ó es molt tonto, ó es molt fi).

- AMB. Vosté dirá
CAM. Donchs veurás.
respon á lo qué 't diré.
- AMB. Digui.
CAM. Voldria sabé (Ab intenció)
nit y día lo que fás...
ab aqué empleas las horas.
- AMB. (Estranyat).
Dormir, menjar quan tinch gana
y cumplir tot lo que 'm mana
vosté, ó be las senyoras.
- CAM. ¡Las senyoras! (Es bonich
y fins m' ho diu á la cara. (enfadantse)
No 'ns precipitem encara
sens saber tot l' embolich).
Y bé digas, que 't fan fer
las senyoras.
- AMB. (¡Ay! m' agrada). (Admirat)
Com qu' están sense criada
ho neteixo tot ben bé.
Y molts cops en semblants casos,
com que un hom té mes delit,
faig dissapte, trech lo llit
y fins pico 'ls matalassos.
(Quina pregunta mes tonta).
- CAM. Respón hé, sense fé embuts
Jo sé que á ratos perduts
tu travallas pél teu compte.
- AMB. ¿Qué vol dir?
CAM. Qué he descobert
que deus teni algun romanso;
ab aixó rés de fé 'l ganso,
vull saber' ho tot del cert.
- AMB. (Malo, ja estará enterat
y tindré de pagá 'l pato,
de la carta y el retrato
que la vella m' hatrapat).
Jo... (Confós).
- CAM. La vritat.
AMB. No sabia
que tent aixó 'l disgustava
jo ho feya, perquè 'm pensava
que á vosté rés l' hi faría.
- CAM. (Se necessita valor
per disculparse com fá;
pot sér si qu' es deu pensá
qu' á mi encara 'm fá favor).
- AMB. (Me treurá no hi ha remey
tat be qu' així 'ns enteniam).
- CAM. ¿Y fa temps?
AMB. Ja 'ns conexíam
avans d' entrá al seu servey

CAM. (¡Bu!a! l' assumpto es distret)

¿Donchs ja vé de lluny aixó?

AMB. ¿Que 'ns estimem? Si senyó
uns tres anys.

CAM. Tira peixet,

(Vaja vaig ser bastant ase
de may habels'hi atrapat.

Pero aquí lo més salat

es qu' el tinch ficat á casa.

Oh y lo que més m' esgarrifa

d' aquesta mala jugada,

manténtlo y paga mesada;

se pot dir que he tret la rifa.

Lo qu' es si Deu no 'ls ajuda

no s' escápan pas d' aqueixa)

Bé, y ahont la vas coneixe

AMB. En lo ball de la Canuda.

(*Camilo al sentir aixó, cau abatut en una cadira*).

(Qu' es aixó?) (*Admirat*).

CAM. (*Abatut*). (M' ha deixat blau)

AMB. (Que l' hi agafa)

CAM. (*Aixó es terrible*)

(Pero si sembla impossible

qu' ella anés á aquell saráo).

¿Ja saps lo que 't dius?

AMB. Es e!á.

Y com qu' era tant guapeta,

vaig tirarli una floreta

qu' ella ab molt gust va aceptá.

(*Ponderant*).

Oh y que 's molt de la tabola,

salta pitjor qu' un cavall

CAM. ¿Qui l' hi acompanyava 'l ball?

AMB. Ningú; sempre anava sóla.

Unicament al sortir

nos en anavam tots dós.

CAM. ¿Es cert?

AMB. Com me dich Ambrós,

no m' ha agradat may mentir.

Ja que veig que tot ho sab,

que 'n treuria d' enganyarlo,

quan no tinch mes qu' alabarlo

per lo hó qu' es.

CAM. (*abatut y tocantse 'l cap*).

(¡Ay! 'l cap

quina escalfó, quin desfici)

AMB. (Respallémlo que potsé

tot aixó no será ré

y no 'm treurá.)

CAM. ¡Quin suplici!

AMB. (*animantse*).

Ningú 'ns empeta la hasa,

- hem anat á sentir coros,
comedias, balls, fins al toros.
CAM. (No tinch mals toros á casa).
AMB. No 'ns han dolgut may los passos,
ni hem dormit may á la palla
per divertir'ns.
- CAM. (*Fora de si y amenasantlo*).
Calla, calla.
ó sinó t' aixafó 'ls nassos.
(Comensaré donchs á obrá
trayent á aquet de repent).
(*Fort*).
- Vaja depressa, al moment,
tot seguit t' en pots aná.
AMB. Pero... (*Trist*).
CAM. Prou, ja ho tens entés,
no vull que per bé, se 'm tatxi
- AMB. Vés que hi fet, perque 'm despatxi
CAM. ¿Es á dir qu' aixó no 's rés
AMB. Ben mirat, es clar que nó.
¿Tenint la conducta bona,
qu' un hom estimi á una dona
quin mal l' hi fa á voste aixó?
- CAM. (*Fora de si*).
Vésten, surtme del devánt
perque faré un desatino.
¡M'heu enganyat com un xino.
Surt, promte d' aquí, *bergant!*
AMB. Es que...
CAM. Pro fora d'aquí (*Molt fort*).
AMB. Vaja la vritat ni ha un feix
l' altre amo, per ço mateix
com vosté 'm va despedir
- CAM. (*Admirat*).
Endevant, home, m' agrada
¿Igual que jo?
- AMB. Si en un tot.
CAM. (Vaja 's veu qu' aquet xicot,
hi te la má molt trencada
pr' aquestas cosas).
- AMB. Perdoni (*Suplicant*).
(com ho sabrá la pobreta).
CAM. Surt te dich (*Ab ira*).
AMB. (D' aquesta feta
Volaverum matrimoni). (*Se 'n va*).

ESCENA X

CAMILO

CAM Camilo aixó no ho reparas, (Abatut).
ja no tens cap mes remey.
Pero jo 'm faré la lley.
Nos hem de veurer las caras.
Haig d'obrá ab tota justicia.
Sembla un somni 'l que ha passat.
Bé, al cap de vall m' he mudat (Pausa).
per rébrer la gran noticia.
Are no es cás de sortir
cá, valdrá més que 'ns quedém,
y d'aquet modo veurém
si tot ho puch aclarir.
(S'en va quarto dreta espectador).

ESCENA XI

CLARETA

CLA. (Que al sortir Camilo; l'haurá vist)
¡Uf! 's veu que s' ha enfadat.
Vés la mamá que distreta
l' hi ha dat aquella carteta
que ha fet escriurer al criat,
pensant ben bé que l'hi dava
la que ab ell la fá culpable
y es clá deu se 'l mes probable
qu'ell ab aixó no hi contava.
Vés qui ho tenia de dir,
deu dias de matrimoni,
y s'hi ha ficat lo dimoni
tant sols per fernos sufrir
Segú qu'es deu arrancar
los cabells, creyent l'enganyo;
pero ab franquesa no 'l planyo
ell també m'ha fet plorá.

ESCENA XII

CLARETA D.ª CONXA.

CON. Clareta.
CLA. Que hi ha mamá.
CON. ¿Ahont es ara 'l teu marit?
CLA. Quant he entrat, ell se n'anava

tot cremat cap allí dins.

(Senyalant lo quarto ahont s'ha ficat Camilo)

- CON. No t'ha dit pas res ¿Vritat?
CLA. Cá, si ni menos m'ha vist.
CON. Pot sé ha anat á despullarse
perque estava per sortir.
Pero jo l' he detingut,
aquest era 'l meu desitj
CLA. Es clar anava á veurer l'altre
el pochos modos, es bonich.
CON. Quin efecte l' hi haurá fet
quant sens pensars'ho hagi vist
que tú també l'enganyavas.
CLA. Mamá, mira lo que dius,
jo no l'enganyo.
CON. Ho fas veurer
CLA. Ah, d'aquet modo m'hi avinch.
CON. No hi deu veurer de cap ull.
Ara sabrá 'l qu 'es patí.
Sabrá que l'home que falta
á la dona, sens motiu,
ni es digne que tu l'estimis
ni que me 'l miri com fill.
CLA. ¡Ay! mamá cuasi m'espantas
CON. Creume fes'ho tal com dich
si crida, tu cridas més
CLA. Oh si está fora de sí,
no mirará certas cosas
sino que...
(Fent ademan de pegá)
CON. No hi ha perill.
Ab aixó aquí tens la carta
(L'hi don la carta)
y 'l retrato, perquè aixis,
si ell treu la proba que té,
fés lo mateix tot seguit.
¿Ho tens entés?
CLA. Sí, mamá,
CON. Donchs veyám com ne sortim;
(S'en va quarto esquerra espectador).

ESCENA XIII

CLARETA.

- CLA. Jo no sé si ho podré fer
tal com ho diu la mamá.
Pero n fi, ho haig de prová,
farém tot lo que hi sabré.
(S'assenta).

ESCENA XIV

CLARETA Y AMBRÓS.

- AMB. (*Desde la porta vestit ab traje de sortir*).
Senyoreta...
- CLA. Que hi há Ambrós
- AMB. (*entran*)
¿Qué no es pr' aquí 'l senyoret?
- CLA. ¿Qué l' hi vols?
- AMB. Venía á dirli
que m' en vaig.
- CLA. ¿Y aixó, perquè?
- AMB. Oh perquè m' ha despatxat. (*Admirada*)
- CLA. ¿Què dius ara!
- AMB. Lo que sent.
- CLA. ¿Pero quins motius t' ha dat?
- AMB. Molt senzill: ab lo qu' es veu
no l' hi agrada tení á casa
ningú que siga promés
¿Y aixó es tot?
- CLA. Tal com l' hi conto.
- CLA. Si qu' amigo no ho entench.
¿Vols dir que no t' ho ha semblat
que 't despatxés?
- AMB. Cá, barret
si ha arribát á amenassarme
si no fuijo 'm fà mal bé.
- CLA. (*Pot sér me l' han embruixat*).
- AMB. Nada 's veu que l' hi sab greu
que jó festeji.
- CLA. M'agrada
(*Ves y preguntenl' hi á n' ell
que 's lo que fá, que casat
y tot, té l' atreviment
de estimá ab un altra dona
faltánt ab los seus debers*).
Vaja no hi veig un motiu
perqué 't despátx.
- AMB. 'L mateix
l' hi he dit jó, pero qu' es cás
- CLA. Bé mira no moguis rés.
Jo miraré de convéncel
dihent que no está en lo cert,
de que si tens relacións
t' hagi de treure al carré.
- AMB. ¿Vol dir que vosté podrá? (*Content*).
- CLA. Ves, no tinguis cap recel.
- AMB. Moltas gracias senyoreta.
(*Pot sér que hi hagi remey*). (*Se 'n vá*).

ESCENA XV

CLARETA aviat CAMILO ab traje de casa

- CLA. Ves que ha fet pobre xicot
al final, si 'm sèmbra broma.
Quinas cósas te 'l meu home
vaja per mi no hi es tot.
(¡Ah! ell aquí). (Veyentlo)
- CAM. Ella; milló. (sortint)
(assentantse á la taula).
y está sola ja m' agrada.
Miréus fins fá l' enfadada, (Pausa)
pot ser 's créu que té rahó).
- CLA. (Jesús y que serio está,
tant somrient que sempre estava).
- CAM. Clareta ¿saps que pensava, (rient)
ferme tornar á batejá.
(Posemla en un compromís)
He agafat una quimera
al nom, ab tanta manera,
que voldria dirme Lluís. (marcat)
- CLA. (Sorpres).
¿Perqué ho diu? (content)
- CAM. (Ja fá l' efecte,
ataquémla aixi ab cautela).
Perqué es un nom de novela
y fins causa més respecte.
¿Qué no m' entens?
- CLA. Ni un sol mot.
- CAM. (cremat)
¿No? pués acabém aviat.
Sabrás qu' ara he despatxat
al criat.
- CLA. Si, ja ho sé tot
- CAM. (sorprés)
- CLA. ¿Com s' enten, y qui t' ho ha dit?
- CLA. Qui ha de sér? Ell en persona.
- CAM. ¿Ell? (Ni ha un tip d' aquesta dona).
- CLA. Per cert qu' es fá molt petit
obránt d' aquesta manera.
- CAM. ¿Perqué? qué no tinch rahó?
- CLA. Lo qu' es per mí, no senyó.
- CAM. (Veyám, qui no 's desespera
ab una cosa semblánt).
- CLA. (ab sencilles).
Jo ho tróvo molt natural
qu'ell estimi, no es cap mal
y després crech qu' es prou grán.

Y ara sortirli vosté
ab aquesta poca solta,
trayentlo de cop y volta,
quant no té de ferne ré.
Si ell la obligació compleix
tingui un xich més de prudencia.

CAM.

(*fora de si*)

Es qu' es molt ¿y la consciencia,
de dir aixó, no 't remordeix?

CLA.

(*fort*).

¿Es á dir qu' encara gosa
vist lo seu comportament
de dir si remordiment
jo tinch? No sé que 's proposa.
Quan si hagués tingút no més
que l' hi diré, un dit de front,
m' haguera evitat l' afront
qu' ara 'm fá passá. ¿Ho te entés?
L' home que vol ser persona
y sap cumpli 'l que ha jurát,
tot ho deixa un cop casát;
allavors já es de la dona.
Y si m' hagués advertit
qu' esclau no volía sé,
l' hi hauria dit está bé
ja s' en pot entorná al llit.

CAM.

Necessito explicacions (*més fort*).
de 'l qu' acabas de dir ara,
y de 'l que m' ha dit ta mara:
no estich per tantas cansóns.
Si hos heu pensat marejarme
ab cósas mal sopusadas,
anéu molt equivocadas.
Si soch jo que dech venjarme.

CLA.

¿Vosté? (*disimulant*).

CAM.

Jo, que t' has cregút

CLA.

Fuigi d' aquí.

CAM.

(*fort*) Ja m' apura
¿que m' has prés per un criatura?
Quant m' hi poso soch tossút.
Quin cinisme, no te preu.
No ho sóch jo dels marits mansos.

CLA.

¿Bé y que vol?

CAM.

(*més fort*) Que tants romansos,
sabé de que se l' has heu.

CLA.

¿De que me l' has hech? (*fora de si*).

CAM.

(Quin xáfech).

CLA.

Que 'n tens un altre. (*Plorant*).

CAM.

(*sorprés*) ¿De qué!

CLA.

Que no m' estimas per ré

CAM.

¿Com? Qué dius?

CLA.

Que tens un tráfech.

- CAM. ¿Parlas per mi?
CLA. Si.
CAM. Veurás,
ó t' ho dius á tu mateixa,
pues precisament aqueixa
es la falta que tu fás.
- CLA. ¿Jo? (Fingim; ja veig ahont vá).
CAM. No: 'ls vehins.
CLA. Quin disbarat.
CAM. ¿Quant temps fá, que no has anat
á la Canuda á ballá?
¿Que tal?
- CLA. ¿Aixó 'm dius á mi? (*sorpresa*)
CAM. No fassis lo desentés,
m' ho ha confessat lo promés
que vares coneixe allí.
- CLA. Imprudent, y encará gosas (*ab dignitat*)
la teva dona insultá,
quant haurías de callá
per moltes y moltes cosas.
Després que m' estás faltánt
y que al cap sols de deu días
de casat, ja desprecias
á n' aquí t' estima tant.
- CAM. (*fora de si*)
¿Ja torném altra vegada
en que soch jo 'l delinquent?
- CLA. Tinch provas. ¿Ho tens present?
de que 'm portas enganyada.
- CAM. Aixó no 's pot aguantá.
Vingan las provas. ¿Ahont són?
Haig de veure vatiá 'l mon
si á la fi ho puch acabá.
- CLA. Aquí las tens.
(*t' hi dona la carta y 'l retrato*)
- CAM. (*Parat*) Y aixó qu' es?
CLA. Llegeix y prompte ho sabrás.
Veyám si ara ho negarás.
(Sembla que ha quedat sorprés).
- CAM. Bé però que significa
el retrato y...?
- CLA. Com fingeixes.
(*ab sorna*)
Es dir que no la coneixes?
- CAM. (*més parat*)
¿Jo? (Ves ara que m' esplica).
- CLA. Qu' estrany. (*ab sorna*)
CAM. (Mireus qu' es ponsonya).
CLA. ¿Qué vols més, no ho tens provat?
Ves d' aquí s'ha enamorat,
desconeixas la vergonya.
- CAM. (*cremat*)

- CLA. No 'm fasis sorti de test
si es que vols la festa en pau.
Fés l' ignocent, fes, babau;
(*resoluda*)
lo qu' es per mi já está llest.
- CAM. Ja n' estich tip. Donchs veurás;
necessito sapigué
qui t' ha dat aquet papé
y 'l retrato.
- CLA. Ja ho sabrás.
CAM. Per cert qu' es molt vergonyós
qu' aixó pássi y no serà.
(*insistent*)
¿Qui t' ho ha donat?
- CLA. La mamá.
CAM. ¿Y d' hont ho' ha tret?
CLA. De l' Ambrós.
CAM. (*sorprés*)
¿Ell l' hi ha donat?
- CLA. No, l' hi ha prés
al moment que te l' entrava;
la carta á la má portava
quant la mamá l' ha sorprés.
- CAM. Vaja 's hastant tafanera
ta mare. ¿Que n' ha de fer?
Si ha estudiat per batxiller
creu que te mala carrera.
No ho deixo correr no 't pensis,
aquí devant de tots dos,
faré confessà á l' Ambrós
la vritat, perquè 't convensis
qu' ets tú que 'm dús enganyat.
- CLA. Si quedarás malament
hòme que no ho veus?
- CAM. (*tocant lo timbre*)
Corrent
veurém á n' ell qui li ha dat.

ESCENA XVI

DITS AMBRÓS

- AMB. (*desde la porta*)
'M necessitan.
- CAM. Acóstat.
AMB. (*Ho fá, apart*)
¿Qué voldrán?
- CAM. Escolta Ambrós.
te recordas qui t' ha dat
aquesta carta? (*dantli*).

- AMB. (Ja hi som).
CAM. Fes memoria.
AMB. há, no cá!,
ja m' en recordo bé prou;
ella, me l' ha feta dú.
- CLA. (à Camilo)
Ho véus home, que mes vols?
CAM. ¿Bé, pero veyam, qui es ella?
CLA. (à Camilo)
Qui vols que sigui?
AMB. Ay jo 't toch
la que jo estimo.
CAM. (sorpres) ¡Qué dius!
¿La que tú estimas? Y donchs
(à Clareta)
bé deyas que no ho sabías.
CLA. (sorpresa)
¡Y qué tinch de saber jo!
CAM. No ho acabas de dir tú
(senyalant à Clareta)
que ella t' ho ha donat?
AMB. (soprés) Renoy
si no he dit cosa semblánt.
CAM. Sembla un agregat de boigs
á veurer si'ns entendrém.
Donchs mira fesme 'l favor (à Ambrós)
de dirme qui es aquesta
que tú estimas?
- AMB. (Parat) Es graciós.
¿Qui ha de sér? la del retrato
CAM. ¿Aquesta? (pe 'l retrato)
AMB. Qu' els ve de nou!
¿Veu qu' es la meva xicota?
CLA. Com s' entent.
AMB. Mireu qu' es molt,
pues aquesta m' ho ha enviat.
CLA. ¿Perqué ho dessis al senyó?
AMB. No senyora si es per mí.
CLA. ¡Qué dius ara!
CAM. (à Clareta) ¿Y que respons,
sapiguent ja que no 's méva?
CLA. (confosa)
Pero qué...
CAM. (Rechasantla). Espera un poch
(A l' Ambrós)
Coneixas aquesta lletra?
(Ensenyant' hi la carta escrita per ell)
AMB. No l' haig de coneixer y molt.
si fá molt poch que l' hi feta.
CAM. (Fora de sí)
Y ho confessas; vil, traïdó.
CLA. (Suplicant)

- CAMILLO ha estat una broma.
CAM. Fuig, fuig, déixat de rahons
CLA. La mamá l'hi ha feta fer;
digas la vritat Ambrós.
AMB. Si senyó tal com li diu.
CAM. (Cremat)
Be, ab quinas intencions
CLA. Per darte celos pensantse
que tu faltavas
CAM. Es molt,
D' aquesta feta á ta mare
l'envió á Fernando Póo.
¿No m' enganyas?
CLA. (Cridant). Mamá vina
ella ho confesará tot.

ESCENA ÚLTIMA

Los mateixos y D.ª CONXA

- CLA. No vol creurer que la carta
que tú has fet fer per l' Ambrós,
era perquè...
CON. Fastigós
creus qu' es capás d' enganyarte
CAM. (Are comprench lo qu' em deya
l' Ambrós, dels toros y 'l ball.
No ha estat pas mal guirigall).
AMB. (A Camilo).
¿Qu' em treu?
CAM. No.
AMB. (Content). (Ja m' ho preveya).
CON. (A Claretà).
Bé pro y aquella malvada.
(Per la carta y 'l retrato d' Ambrós).
CLA. Era del Ambrós.
CON. ¿A fé?
¿y aquellas? (Per las que Camilo amagaba)
CAM. ¿Que ho vol sabé?
Enteris d' una vegada
(l'hi dona una del pupitre).
CON. ¡Ah!
CAM. A la fi 's persuadeix
perque jo las amagava
CON. (Quin chasco) Y jo que 'm pensava...
CAM. Totas dihuen lo mateix.
Y ara que la pau es grán,
s' ha de fer l' últim esfors...

CON. *(Pel públich).*

CAM. Y que hi dirán los senyors
Crech que la dispensarán.
Ab aixó fins ab recel
los demano qu' aplaudeixin,
per qué del tot aclareixin
la nostra LLUNA DE MEL.

CAU LO TELÓ

DE LOS
MATEIXOS AUTORS

Errar d' un punt⁽¹⁾

sarsuela en un acte y en vers. . . . . *UNA PESSETA.*

---

(1) Música del mestre D. Joseph Ventura.